

VICTORIA ASUPRA ELVEȚIEI (4-2) TREBUIE APĂRATĂ LA NEAPOLE

ASALT LA POARTA ELVEȚIANĂ (ÎN FOTOGRAFIE). PORTARUL PROSPERI
NU VA PUTEA EVITA GOLUL AL PATRULEA ÎNSCRIS PRIN PLONJON DE FRĂȚILĂ

Foto: Paul ROMOSAN

PROLETARI DIN TOATE ȚARILE. UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 21 (188)
NOIEMBRIE 1966
Anul XIX

PREMIERA DIN TRIVALE FINAL DE STAGIUNE

Sezonul athletic in aer liber a luat sfirsit anul acesta la Pitesti, in parcul Trivale, unde au fost decernate titlurile republicane de campioane si de campioni la cros, individual si pe echipe. Cerul senin, padurea in vechimintele toamnei tirzii si pofta de concurs a celor peste 350 de atlete si atleti, selectiunati din intreaga tara, au facut din «Finalele de cros — 1966» unul din cele mai frumoase «suveniruri» ale acestui sport. Printre miile de pitesteni-spectatori am intilnit multi care, asistind pentru prima oara la o asemenea competitie de amploare pe aleile de tablou ale parcului Trivale, intrebau, vazind aprigele intraceri ale «tricurilor» de atit de felurite culori, «dar romanii nostri care sint?». Cind aflau ca este un campionat national isi umflau pieptul, respirind mindria de a fi organizatori ai acestei premiere-final de stagiune...

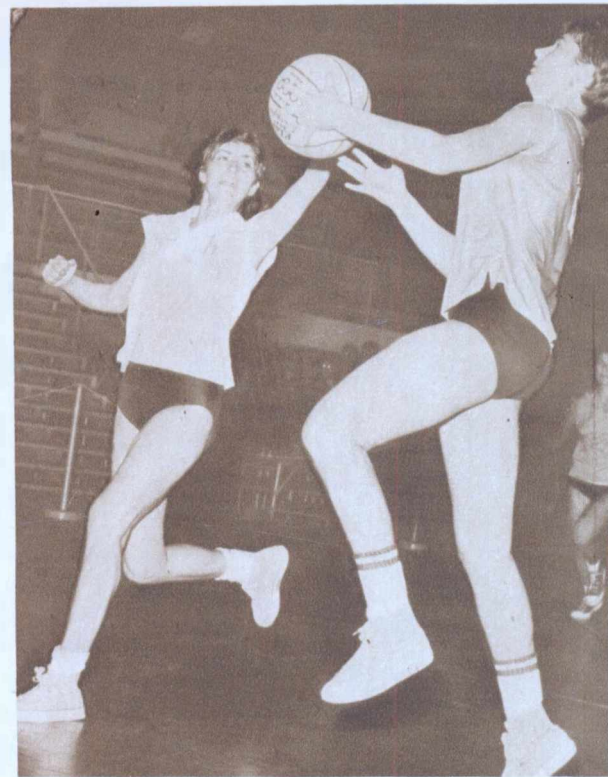
Sezonul athletic in aer liber a luat sfirsit. Dar prezenta

pe podium, la junioare si juniori, numai a echipei feminine Rapid Bucuresti (locul II) si a lui Ion Dima de la Metalul Bucuresti (locul III) conduce, inevitabil, la intrebarea: «Ce fac cluburile si asociatiile sportive din Capitala, atunci cind e vorba de junioare si juniori?».

Si, acum, bilanțul trofeelor: C.S.M. Cluj — 4 titluri (BRAVO!); Dinamo Bucuresti — 3 titluri; Dinamo Brașov, Școala Sportivă U.C.F.S. Roman, Liceul nr. 4 Timișoara — cite un titlu. Se cuvine un «bravo» și atletismului sucevean. De unde ne obișnuiserăm să-i găsim pe reprezentanții săi numai la periferia clasamentelor individuale și pe echipe, iată-i acum, în finalul de stagiune, prezenți pe locurile 4 (tineret) și 5 (senioare). Este o satisfacție pentru noi să constatăm că angajamentele sucevenilor luate în primăvară nu au fost vorbe goale!

În fotografia: 1. Nicolae Mustață câștigă detașat. 2. Startul seniorilor. La sosire — nici o surpriză: locul I — Nicolae Mustață și echipa sa, Dinamo București. Scuzati! A fost, totuși, o surpriză: Zoltan Vamoș, după 3000 de metri, a fost nevoit să abandoneze din motive independente de voință sa. 3. Torontul junioarelor. Vor câștiga excelenta Elisabeta Baciuc din Roman și echipa Liceului nr. 4 Timișoara. (Ceilalți câștigători: juniori — Radu Rusu și echipa sa, C.S.M. Cluj; seniori semifondisti — I. Iordache (Dinamo București) și echipa C.S.M. Cluj; senioare — Viorica Gabor (Dinamo Brașov) și echipa C.S.M. Cluj).

Horia CRISTEA

DEBUTUL MEDIOCRU...

...pe plan valoric al campionatului feminin de baschet, ediția 1966—1967, ne obligă să le reamintim celor ce se ocupă de echipele feminine și, desigur, în egală măsură și jucătoarelor, că pentru performanță se cer eforturi mari la antrenamente. De asemenea, că nu locul în clasament, ci valoarea tehnico-tactică și fizică concretizată (prin rezultate) pe plan internațional reprezintă performanța! În fotografie, Ecaterina Vogel (Politehnica București) înscrie un coș în meciul cu Olimpia T.V. București (55—37 în favoarea studentelor). Și de la ea — tinără și talentată — așteptăm mai mult...

RUGBI LA PETROȘENI

Rugbiștii de la Știința Petroșeni se prezintă în acest campionat într-o frumoasă creștere valorică; ei au acum mari șanse de a ocupa, la sfârșitul campionatului, locul IV în clasamentul general. O partidă bună au reușit și în compania echipei Progresul, pe care au întrecut-o cu 9—5. Colaboratorul nostru, ing. Aurel DULA din Petroșeni, ne trimite această fază, în care se vede cum balonul va fi obținut de studentul Sandu Pop; în stînga sa — bucureșteanul Craioveanu.

1

2

3

POLONEZII LA PARIS

Peste câteva zile, echipa noastră națională întâlnește Polonia, ale cărei progrese din ultima vreme s-au concretizat prin acel 2—1 cu Scoția, în deplasare (preliminariile campionatului mondial) și prin rezultatele valoroase obținute în turneul din America de Sud (1—1 cu Argentina).

La 22 octombrie, Polonia a pierdut greu (1—2), pe Parc des Princes, jocul cu Franța din cadrul campionatului Europei. Francezii au obținut golul victoriei abia în minutul 86.

În fotografie: Două faze pasionante la poartă lui Gomola. În imaginea de jos, primul gol francez, înscris de Di Nallo.

REVANȘA SUD - AMERICII

Penarol a câștigat Cupa intercontinentală. La numai trei luni după înfrângerea sud-americanilor în Anglia, Rocha, Abadie și toți ceilalți și-au luat o frumoasă revanșă, pe Chamartin, în țara lui Gento.

Dubla victorie a Uruguayului spune multe. America de Sud continuă să fie o formidabilă sursă de talente. Aș spune chiar că între Uruguayul de la Londra și marelui Penarol de la Madrid diferența a fost punctată de ecuadorianul Spencer, un adevărat Eusebio al Americii de Sud.

Singura noastră consolare, a europenilor, este aceea că am fost învinși cu arma •betonului• hererrian. O armă europeană, la dispoziția unor fotbaliști înnașcuți.

2—0 cu Real, la Madrid! Istă un rezultat cu care aproape nimeni nu poate să se laude. Jocul Realului a părut demodat. Penarol a învins, jucând un fotbal de avangardă.

În fotografie: Penarol—Real 2—0 la Madrid. Fundașul spaniol Sanchis pe contrastac.

MARATONUL PĂCII

Cea de a 36-a ediție a Maratonului Păcii a avut loc de curînd în Cehoslovacia, pe traseul dintre Kosice — Senia — Kosice. La startul acestei mari întreceri internaționale s-au prezentat 50 de alergători din 16 țări. Primul care a parcurs cei 42,195 km ai clasicului traseu a fost atletul ungar Gyula Toth, care a acoperit distanța în 2h 19:11,2. Pe următoarele două locuri s-au clasat, în ordine, englezul James Alder (2h 21:06,6) și japonezul Aoki Yutaka (2h 22:44,8). Iată-i pe toți trei pe podiumul învingătorilor.

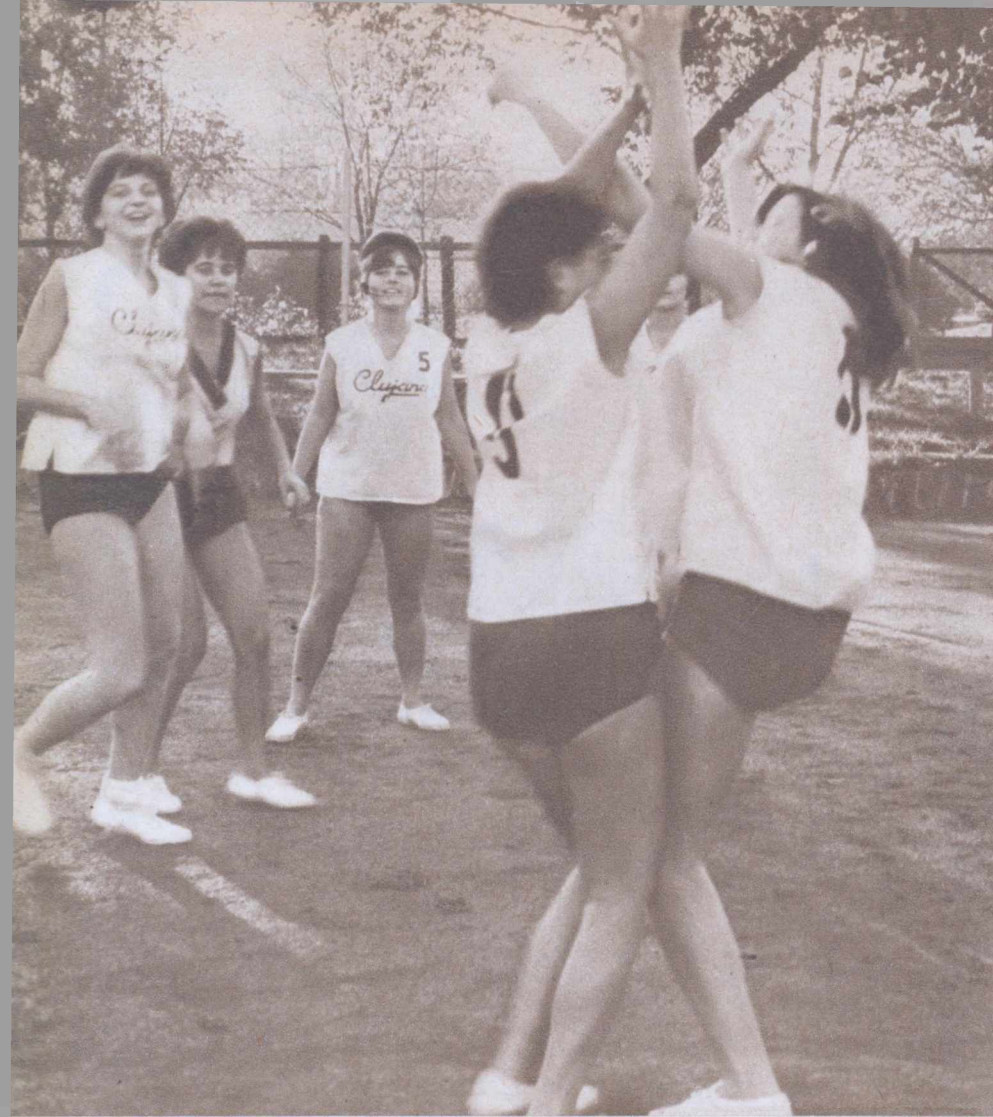
7 RECORDURI ÎN 7 ZILE

Acesta a fost bilanțul «mondialelor» de haltere desfășurate recent la Berlin. Zilnic, mii de spectatori au umplut pînă la refuz marele palat al sporturilor «Dynamo».

Cele 7 recorduri mondiale doborîte, precum și înregistrarea unor surprize au făcut ca aceste întreceri să fie deosebit de pasionante și echilibrate. În fotografie: un aspect din timpul desfășurării întrecerilor și unul dintre cei 5 campioni mondiali ai U.R.S.S.: Viktor Kurențov (450 kg la «semimijlocie» și 182,5 kg la «aruncat» — record mondial) învingătorul marelui favorit Waldemar Bazanowski (Polonia).

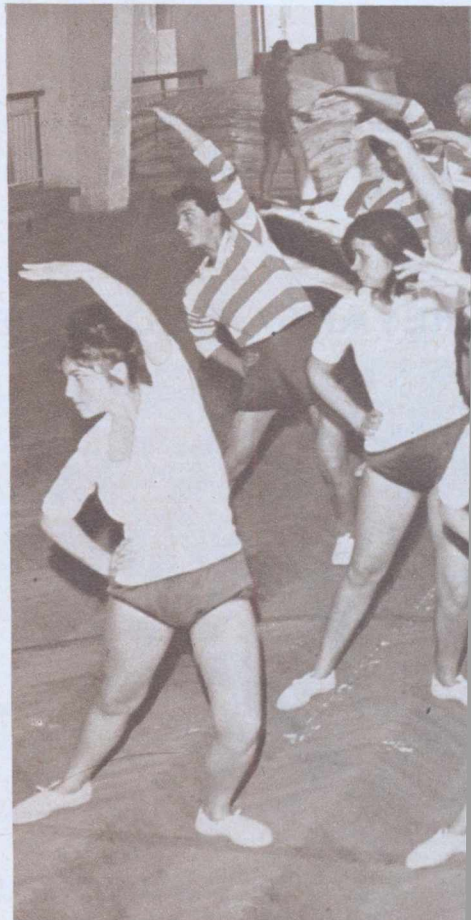
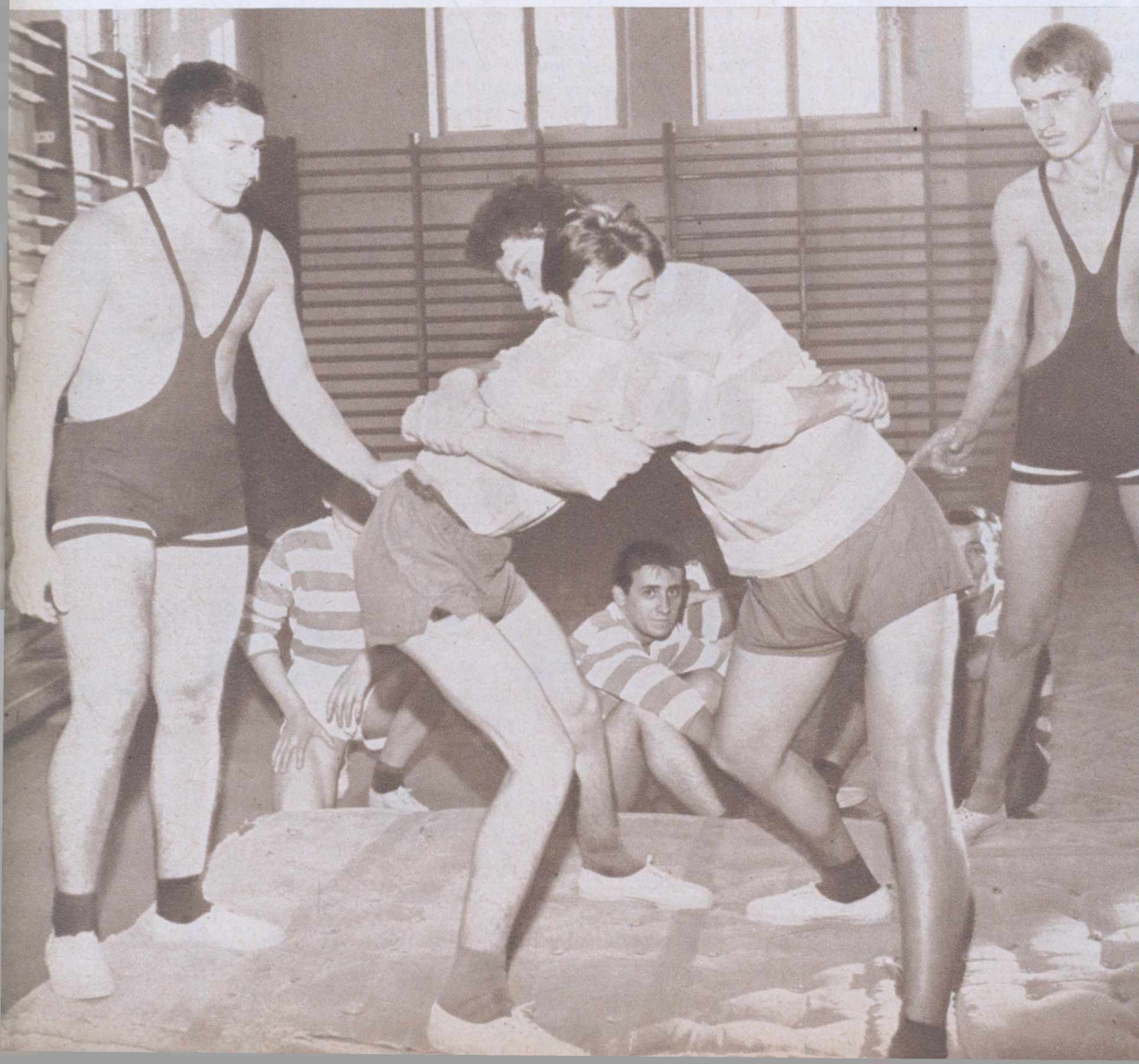
DUPĂ 8 ANI...

Reprezentantele grupelor sportive s-au întâlnit pe terenul de baschet într-un joc contând în campionatul asociației.

În drum spre «Clujeana» căutam să-mi reamintesc date și fapte de la ultima vizită pe care o mai făcusem în urmă cu 8 ani. Clar în minte îmi persista o cifră: 1 211. În anul 1958, pentru Clujeana, cifra era impresionantă. Reprezenta numărul membrilor UCFS ai marii fabrici de pielărie și încălțăminte clujene, la acea dată. Am deschis caietul de însemnări și mi-am notat cifra. Putea fi utilă. O cifră de comparație pentru situația actuală. Alături de cele 4 numere, automat, am scris și un nume: Ion Zovani. În 1958, Ion Zovani era secretarul asociației sportive Clujeana. Un om destoinic, un mare îndrăgostit de sport. Oare aveam să-l mai întâlnesc?

Se spune, și nu fără temei, că «prima impresie — formată într-o anumită împrejurare — nu este întotdeauna și cea general valabilă». La asociația sportivă Clujeana, impresia frumoasă pe care și-o lasă spiritul gospodăresc privind întreținerea sălii și a terenurilor de sport este și mai pregnant conturată de activitatea fructuoasă întâlnită aici. O curățenie și o ordine exemplare și aceasta pretutindeni: la sala de sport (30/18 m) și la popicărie, la poligonul de tir, la bazinul de înot de 50 m și la acela pentru copii, la terenurile de baschet, handbal, volei, tenis de câmp (3), fotbal (2) și pe pista de atletism. Un adevărat complex sportiv pus la dispoziția muncitorilor fabricii.

Cine va primi titlul de campion al asociației trîntă? Acum își măsoară forțele lăcătuș Balog (Metalurgie) și lăcătușul Ion Stoica (Ierul mecanic).

M-am interesat de secretarul asociației sportive. Un tânăr, cu o sacoață în mână, m-a ajutat să-l gășesc. Surpriza nu a fost mică. Era același Ion Zovani, de acum 8 ani. l-am mărturisit bucuria de a-l revedea în același post și l-am felicitat.

— Felicitarea o primesc nu pentru 8, ci pentru 16 ani. De 16 ani sint secretarul «Clujenei».

— Tragi tare, nea Ioane. Iți pregătești pensia... Cuantumul de vechime în aceeași unitate...

— La mine, procentul de vechime va fi maxim. În sport, la Clujeana am început o treabă și nu vreau s-o las incurcată. Am ambiție...

— Și care-ți este ambiția?

— Să spunem, de pildă, ca toți salariații uzinei Clujeana să fie membri UCFS și mai ales să facă sport.

— În privința asta, în ultimii 8 ani ce s-a realizat?

— Nu mai țin minte numărul sportivilor noștri în urmă cu 8 ani. În prezent însă numărul lor este de 4 110, toți cu cotizația la zi.

— Aici, în caiet, am notat o cifră. Mi-ai dat-o la prima vizită: 1 211 membri UCFS. Progresul este vizibil. Cîți muncitori are uzina?

— Pînă să-i cuprind pe toți, n-ar mai fi mult. Dar uzina noastră își mărește continuu capacitatea. În curînd numărul muncitorilor se va dubla, iar peste 10 ani, cine știe...

— Pe cei mai vîrstnici cum îi aduci pe teren?

— Să-i aduc eu? Vin singuri și sint și cei mai pretențioși. Joacă popice, fac gimnastică, iar cu fotbalul este o adevărată poveste. În campionatul asociației, la fotbal, au o echipă reprezentativă. Ce se întîmplă cu alcătuirea ei... În prealabil au loc meciuri de selecție, iar în final, dezbatere pentru alcătuirea reprezentativei cred că le întrec pe acelea care se fac pentru «desemnarea» naționalei. Căpitanul echipei este lăcătușul Ion Enghi; il are ca ajutor pe Alexandru Colo. Enghi are 44 de ani. În tinerete a jucat în «B». Cînd li s-a propus veteranilor să renunțe la participarea în actualul campionat al asociației, pe motiv că nu vor putea alerga și se vor face de ris, Enghi a răspuns furios. În fotbal trebuie să alege mingea, noi mai puțin. Totul e să știi să o faci să alege spre poartă, ca să se odihnească în plasă. Noi îi cunoaștem rostul. Țineți seama de asta.

Echipa veteranilor nu numai că nu s-a făcut de ris, dar pînă la ora actuală ocupă locul 3 în clasamentul celor 11 reprezentative de grupe sportive.

— Dar cu insigna?

— Iată subiectul care mă face să roșesc. Am făcut ceva, dar mult prea puțin. Și oamenii o vor. Pînă acum, la noi, abia s-a depășit cifra de 300 de purtători. Sint prea puțini. Dar avem planuri mari. Astăzi, de pildă, la baza sportivă, 40 de tineri și tinere au venit să-și treacă normele. Și astfel de concursuri vom ține zilnic. Notați cifra de 300. Peste un an mai veniți pe la noi. O să aveți mari surprize...

Ne-am luat rămas bun de la vechea noastră cunoștință, promițîndu-i că vom da curs invitației.

G. ȘTEFĂNESCU

Încă un tur de alergare pe stadion, pentru încălzire și membrii asociației sportive «Viitorul» se vor prezenta la startul probelor Insignei de polisportiv.

CÎMPIA TURZII

O INOVAȚIE ÎN SPORTUL DE MASĂ

Data de 1 aprilie 1965 a rămas întipărită în inimile tuturor sportivilor de la Industria Sîrmei din Cîmpia Turzii. Atunci, ca urmare a unei frumoase și rodnice activități, asociația sportivă a harnicilor muncitori ai uzinei a fost ridicată la rangul de club.

Ca omagiu adus noii titlaturii, chiar în acel an, reprezentativa de popice a clubului a cucerit titlul de campioană regională. Un început de bun augur, deoarece anul acesta succesele sportivilor de la I.S.C.T. au fost înmănușiate într-un buchet de victorii una mai prețioasă ca alta. Echipa de handbal a clubului a cîștigat seria «Someș» a campionatului regional; Dumitru Filip, muncitor din uzină, s-a clasat pe primul loc la faza interregională a campionatului de aeromodellism, proba de viteză, iar Simon Coldea, urmîndu-i exemplul, a cîștigat întrecerile fazei regionale a campionatului republican de planorism categoria A. Și succese nu mai puțin demne de remarcat s-au mai obținut și la fotbal, atletism și box. Pe acestea însă, deocamdată, ne reținem să le amintim, întrucît Ion Stoica, secretarul clubului, ne-a propus să le popularizăm abia cînd ele se vor concretiza în victorii de nivel republican. «Și vă asigur — a ținut să sublinieze secretarul clubului — că nu veți avea de așteptat prea mult».

La Industria Sîrmei—Cîmpia Turzii sportul de masă nu este nici el neglijat. De aceasta ne-am convins cu prilejul vizitei noastre la frumoasa bază sportivă a clubului. «Cum am putea să-l neglijăm? ne spunea interlocutorul nostru Ion Stoica. El este doar izvorul care alimentează secțiile noastre de performanță. Acesta ar fi un aspect, de parte de a constitui doar o simplă lozincă. Un alt aspect, al realității sportului

de masă la noi îl reprezintă tradiția, dragostea mare a muncitorilor pentru sport. În aceasta gășesc explicația celor 5 780 de adevărați, primite pînă în prezent, de la muncitorii și muncitoarele din uzină, pentru a deveni membri ai UCFS. Și tot în aceasta rezidă și explicația celor 1 038 de purtători ai Insignei de polisportiv și ai celor 1 200 noi pe care îi vom avea pînă la finele acestui an».

Asistînd la o seamă de competiții organizate în cadrul campionatului inter-asociații la diverse ramuri de sport și întreprîndu-ne de sistemul de desfășurare al acestora am fost plăcut surprinși să descoperim o inovație. O metodă — fără a avea pretenția de originalitate — de a ține mereu treaz interesul marii mase de muncitori față de întrecerile ce sint organizate aici, fără pauze. Este vorba de sistemul retrogradării și promovării de la o categorie la alta, întîlnit în campionatele noastre de fotbal, rugbi,

volei etc., etc. și adoptat cu un deosebit succes în întrecerile campionatului inter-asociații. Pentru fiecare ramură de sport, cele 15 asociații sportive care funcționează în cadrul clubului au fost împărțite în două grupe valorice. La sfîrșitul fiecărui campionat, ultimele două echipe din prima grupă retrogradează în grupa secundă, în timp ce primele două echipe din grupa secundă promovează în grupa frunțașelor. De aici, o mare emulație și un interes crescînd în rândurile sportivilor și spectatorilor. Păstrînd proporțiile, această emulație nu e mai prejos de aceea pe care o întîlnim în mod frecvent în jurul întrecerilor rezervate echipelor de valoare republicană.

Experiența, cu roade atît de frumoase, de la clubul sportiv Industria Sîrmei din Cîmpia Turzii poate fi împărtășită cu toată încrederea de către toate cluburile și asociațiile sportive mai mari din țară.

- g. șt. -

Campioana clubului sportiv Industria Sîrmei—Cîmpia Turzii, la handbal, reprezentativa asociației Metalul. De la stînga la dreapta, în picioare: Țălnaru, Chira, Ilea, Cimpeanu, Gavriș, Racolța. Jos: Crișan, Seulean, Mircea Eugen.

Repriză de gimnastică în frumoasa sală de sport a «Clujenei». Executanții: candidați la Insigna de polisportiv.

Foto: Rudolf WAGNER

ION ALIONESCU

campion olimpic în avanpremieră

Ion Alionescu le povestește colegilor de echipă despre Mexic. În dreapta fotografiei, antrenorii Ion Cernea, Ion Corneanu (așezați) și Dumitru Cuc (în picioare).

Ion Alionescu s-a născut la 7 ianuarie 1941 în comuna Bilta din raionul Gorj. Deci, este oltean, ca și colegii săi de lot, luptătorii Constantin Bușoi, Cornel Turturea și Gheorghe Berceanu.

— Când ai făcut cunoștință cu sportul luptelor?

— De mic copil. Încercam să-l imit pe tata. Avea brațe foarte puternice și-i biruia pe toți...

— Apoi?

— Am plecat la Reșița, la școala profesională. În recreații le arătam colegilor cum îi puneam la cu umerii la pământ pe cei care se încumetau să se ia la trîntă cu el. Tot arătîndu-le, m-a observat odată antrenorul Francisc Coțur. «Să vii la antrenamente, — mi-a spus. Ai stofă de luptător, dar, fii atent, dacă nu o să te ții serios de antrenamente și o să pui tabac în gură, nu o să ajungi nici odată campion!» Asta se întîmpla în 1956. După cinci ani — stagiul militar. Mă opresc la Dinamo București...

— Ți-ai ascultat antrenorul...

— Da! Și rezultatele au fost... punctuale: locul III (1957), locul II (1958 și 1959), locul I (1960) la campionatele naționale de lupte greco-romane — juniori, în cadrul categoriei de 57 de kilograme. Ca senior

NOTE DE DRUM

Am fost în Mexic...

de AUREL VERNESCU
maestru emerit al sportului

La recenta «SĂPTĂMINĂ PREOLIMPICĂ» (septembrie — octombrie) de la Ciudad de Mexico a fost prezentă și o delegație română, condusă de vicepreședintele Consiliului General al U.C.F.S., Ion Balaș. Din această delegație au făcut parte metodistul Cosma Liță, medicul Ion Artenescu, antrenorul Radu Huțan, înotătoarea Cristina Balaban, trăgătorul Virgil Atanasiu, boxerul Vasile Antoniu, atletul Șerban Ciochină, luptătorul Ion Alionescu, canotorii Afanasie Sciotnic, Dumitru Ivanov, Vicol Calabiciov, Mihai Turcaș, Serghei Covaliov și Aurel Vernescu.

Cea mai rodnică activitate a avut-o maestrul emerit al sportului, multiplul campion mondial AUREL VERNESCU, el întorcîndu-se cu cei mai mulți «galbeni» în pungă: 5 medalii de aur (K1-500; K2-500; K4-1 000; K2-1 000; ștafeta K1-500x4). L-am invitat să-și depene din amintirile sale, pentru cititorii revistei SPORT.

Din capul locului țin să precizez că aveam să văd pentru prima oară Mexicul, această țară care cu milenii în urmă a fost patria unei culturi de aur a aztecilor, iar peste doi ani va fi amfitrioana Jocurilor Olimpice. La decolarea de pe aeroportul Băneasa (26 septembrie, ora șapte și jumătate), aveam impresia că lungul drum aerian nu-mi va părea atît de obositor, întrucît «Săptămîna preolimpică» și Mexicul, cu toate noutățile și lucrurile interesante, vor face ca orele de zbor să treacă neobservate. Prima escală am făcut-o la Frankfurt pe Main. A doua escală — Paris. Oboseala care a început să se ivească la fiecare din noi am risipit-o în cele 24 de ore petrecute în capitala Franței, unde am vizitat toate «piesele» care i-au durat grandoarea. Drumul spre Amsterdam nici nu l-am simțit. Oțelul turnului Eiffel, pînzele și

nu am reușit însă nici o dată să urc pe treapta cea mai înaltă a podiumului...

— Ai început să fumezi?

— Nu! Această treaptă era monopolul maestrului emerit al sportului Ion Cernea.

— Dar după ce a devenit campion mondial, Ion Cernea a încetat de a mai fi competitor și s-a dedicat antrenorului. Locul său, pe podium, l-a luat însă Ion Baci...

— Recunosc, anul trecut Baci a fost mai bun decât mine, iar anul acesta eu nu am participat la campionatele naționale, fiind prezent la acea dată în Mexic, la «Săptămîna preolimpică». În 1967, sper să-mi întregesc colecția de trofee...

— Am auzit că după reîntoarcerea în competiție a veteranului Dumitru Pirvulescu l-ar tenta și pe Ion Cernea să facă același lucru. Atunci?

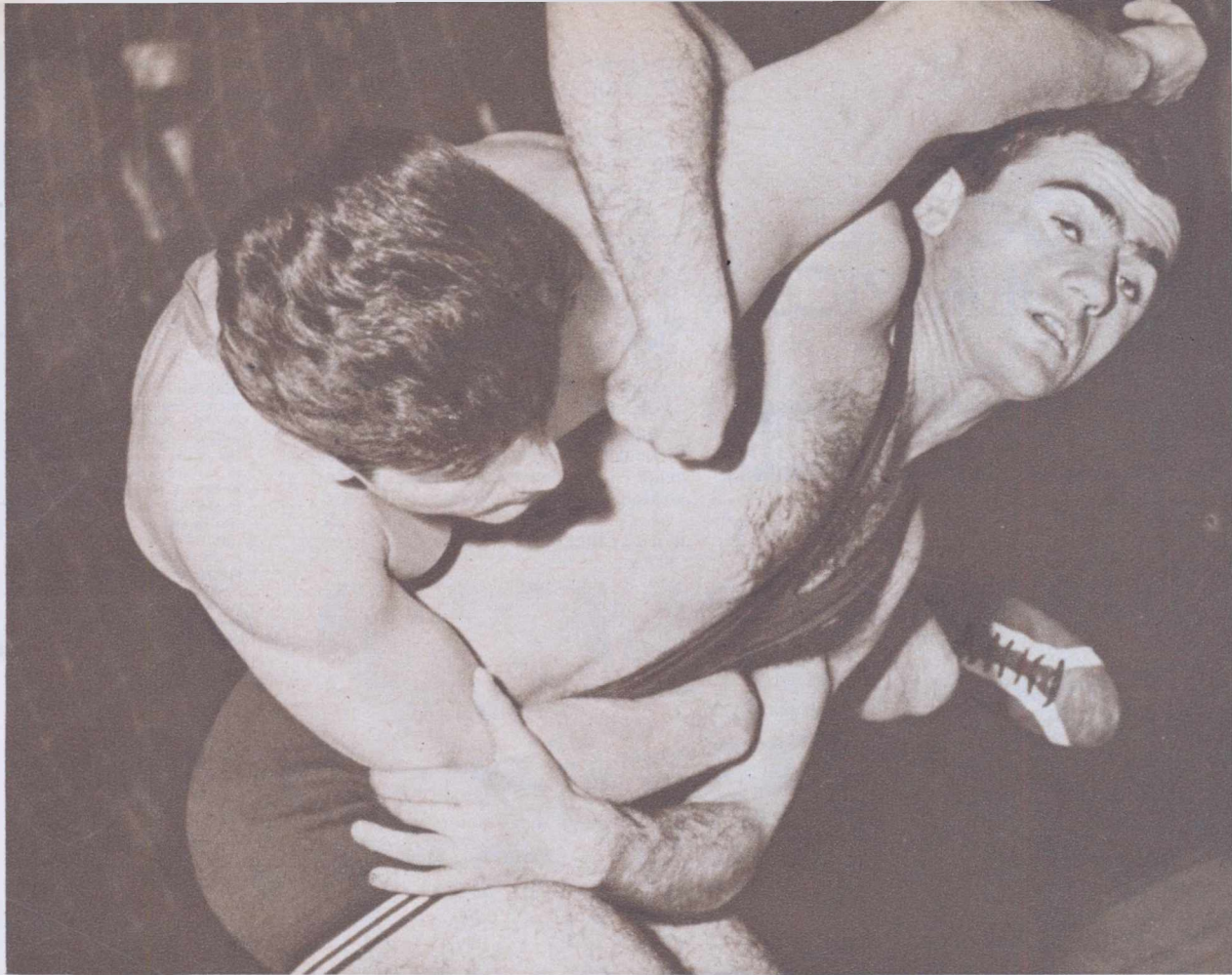
— Va trebui, în acest caz, probabil, să mă mulțumesc din nou cu medalia de argint!

— Cum a fost în Mexic?

— Când am decolat, aveam o stare gripală care, pe măsură ce mă apropiam de «Patria aztecilor», se agrava. După patru zile de altitudine, la 2 200 de metri, a urmat o vindecare bruscă. Mă simțeam foarte bine, nu mai îmi era somn, suportam ușor antrenamentele de mare intensitate, pe care le făceam împreună cu sportivii mexicani, germani, sovietici și greci. Antrenorii aflați acolo, printre care și medicul român Gabriel Cherebeliu (care-i pregătește pe voleibaliștii mexicani pentru Jocurile Olimpice), ne sfătuiau să lucrăm tot timpul cu intensitate mare, pentru a ne grăbi desăvârșirea aclimatizării. Acest sfat l-a urmat și campionul european și mondial Fritz Stange, dar fiindu-i totuși imposibil să se aclimatizeze, în cele din urmă el s-a mulțumit să ne fie...manager în timpul concursurilor. Era atît de grijuliu cu toți, înclt comilea și greșeli. De pildă, de teama ca la cîntar să nu depășim greutatea peste limita categoriei, ne ștergea de transpirație cu prosopul (lucru interzis de regulamente). Eu nu aveam nevoie de serviciile lui Stange, deoarece de fiecare dată am urcat pe saltea cu un minus de unul-două kilograme. Apropo, îmi amintesc de Dumitru Pirvulescu cît suferea de sete. Ca să-și mențină greutatea categoriei sale, el reducea considerabil lichidele din alimentația zilnică. Dar setea era așa de dureroasă, că se vedea nevoi să recurgă la trucuri pentru a rezista tentației: deschidea robinetul și auzul apei care curgea îi dădea senzația, falsă, că bea pe săturate. Eu nu am suferit de sete, pentru că îmi mențin tot timpul greutatea în limitele categoriei, fără eforturi. Dar, la Mexic, am avut și eu de îndurat...

— Ce anume a intervenit?

— În primul meci, cu mexicanul Moise Lopez, pe care l-am învins la puncte, mi-am luxat carpienele mîinii stîngi. Urmatoarele patru meciuri fiind eșalonate în mai puțin de 20 de ore, nu am avut practic timp ca să urmez tratamentul de rigoare. Mă durea teribil mîna, iar la controlul unghiilor, înaintea meciurilor, întindeam arbitrului mîinile cu palmele în

După povestire, Ion Alionescu demonstrează, avîndu-l partener pe Ion Cernea, o serie de procedee și contraprocreee pe care le-a folosit în cele cinci meciuri din Mexic.

sus, pentru a nu mi se observa umflătura. Nu a știut de accidentarea mea nici mexicanul Rio del Costa, pe care l-am învins prin tus, nici belgianul Arthur Spahenhoven, nici mexicanul Raphael Esparza, pe care l-am învins la puncte, nici maghiarul Janos Varga, cu care am terminat la egalitate...

— Dar nu și la egalitate pe podium! În statisticile de lupte greco-romane ale Mexicului figurezi ca primul român, iar în dreptul numelui ION ALIONESCU este trecută mențiunea: «Medalia de aur — 1966». Bravo, pentru cîntea pe care ai făcut-o țării noastre!

HORIA CRISTEA

P.S. Aici, îi vom da cuvîntul antrenorului emerit Ion Corneanu, rugîndu-l să ne vorbească despre perspectivele elevului său Ion Alionescu. «Ion Alionescu

este nu numai elevul meu, ci și al antrenorilor Dumitru Cuc și Ion Cernea. Apreciez la Ion Alionescu conștiinciozitatea și perseverența în pregătire, combativitatea și dirzenia în competiție. Este curajos și posedă foarte multă forță pentru categoria sa de greutate. Are un organism perfect sănătos și se aclimatizează extrem de ușor. Robuștețea de care dă dovadă îi permite să «stea» în concurs mai multe zile, fără să-i scadă randamentul fizic și psihic. Punctele sale slabe: mobilitatea, viteza și îndemnarea. În aceste direcții el va trebui să lucreze deosebit de mult, țînd seamă că la aceste capitole viitorii săi adversari probabili, atît la campionatele mondiale din 1967 pe care le va organiza România, cît și la Jocurile Olimpice din Mexic, se prezintă destul de bine: Stange (R.F.G.) — campion mondial și european în 1966; Beserghil (Turcia) — medalie de argint la c.m. 1966; Kniter (Polonia) — locul IV la c.m. 1966; Varga (Ungaria) — medalie de aur la greco-romane și de

argint la libere la c.m. 1963, medalie de aur la libere și de argint la greco-romane la «Săptămîna preolimpică» din Mexic; Trotsinski (U.R.S.S.) — medalie de argint la J.O. de la Tokio; Baci (România) — medalie de bronz la «europenele» din 1966 și locul V la c.m. din același an; Cernea (România) — campion mondial în 1965 — dacă revine în competiție. Ion Alionescu va trebui să-și completeze combinațiile tehnice și contraprocreee, să-și însușească scheme și combinații tactice în funcție de acești viitori adversari. Reușind aceste lucruri, el are deschise porțile spre multe medalii balcanice, europene, mondiale și olimpice.»

Antrenorul emerit Ion Corneanu i-a schițat lui Ion Alionescu un plan care să-i asigure un itinerar de succese remarcabile pentru încă doi-trei ani, de aici înainte.

H.C.

marmura de la Louvre, arhitectura și istoria catedralei Notre-Dame, Arcul de Triumf, Versailles-ul. Domului Invalizilor continuau să fie copleșitoare. După o ședere de șase ore, am decolat de la Amsterdam și am aterizat, zburînd deasupra Atlanticului, pe noul continent, în Canada, la Montreal. Penultima escală o facem în Statele Unite ale Americii, la Houston. Mă simțeam tot mai obosit. Cu tot farmecul escalelor, itinerariul acesta de atîtea ore, în zig-zag, schimbarea fuselor orare le-am simțit la Ciudad de Mexico — unde am aterizat la 1 noaptea, după ora locală — mai puternic decît după ce am cucerit prima medalie de aur la campionatele mondiale de la Grînuș. Eram obosit, tare obosit. Îmi venea să mă culc, și totuși nu-mi venea. La noi în țară era 9 dimineața, oră la care de mult eram trezit. De la

aeroport am plecat cu autoturismele spre locul de cazare, hotelul «Versailles». În cameră, deși fereastra era deschisă, domnea o temperatură foarte ridicată. La noi în țară, la aceeași altitudine de 2 200 metri, trebuie să faci focul și să te învelești cu trei păături, altfel îngheți în cabană. Aici — zăpușeală. Un aer cald și foarte uscat. Rarefierea aerului încă nu am început s-o simt. Asta urma să se petreacă abia în caiac, după primii 20 de kilometri de antrenament.

M-am trezit la 9 dimineața și mi-am luat micul dejun, cu nimic diferit de cel românesc, european. De altfel, în tot timpul șederii în Mexic, în alimentație nu am simțit nici o dată «specificul» țării gazdă. Mîncarea preferată a mexicanilor este «tacos», un fel de clătite din

cocă de porumb, umplute fie cu carne, fie cu zarzavaturi, fie cu fructe. Potrivit convenției, organizatorii ne-au servit micul dejun, dejunul și cina după arta culinară europeană.

După micul dejun am plecat spre Xochimilco, locul unde urma să ne antrenăm și să concurăm noi, caiaciștii și canoiștii. Am traversat orașul Mexic, i-am admirat înaltele clădiri, construite după cele mai exigente cerințe ale arhitecturii moderne. Totuși, ca să fiu sincer, Ciudad de Mexico nu mi s-a părut chiar atît de frumos, pe cît mă așteptam să-l aflu. După zece kilometri de mers pe autostrada cu trei piste, foarte aglomerată de mașini, am început să lăsăm în urmă «munții», aceste clădiri ale Capitalei, impunătoare ca niște piramide, și să ne apropiem de «șes», adică de cartierele

obiectiv:

JOCURILE OLIMPICE

MEXIC 1968

TRIUMFUL „PADELELOR“ și „PAGAIELOR“ ROMÂNEȘTI

...Aur: K 1—500 — Vernescu; K 2 — 500 — Vernescu + Turcaș; K 2 —1 000 — Vernescu + Sciotnic; K 4 — 1 000 — Vernescu + Sciotnic + Ivanov + Turcaș; ștafeta 4×500 K 1 — Turcaș + Zander + Sciotnic + Vernescu; C 2 — 500 — Calabiciov + Covaliov...

...Argint: C 2 — 1 000 — Covaliov + Calabiciov...

In fotografii: finala probei la K 2 1 000 m. In prim plan, echipajul român alcătuit din Vernescu (48) + Sciotnic (47) —sus. In planul al doilea — echipajul vest-german Zander (2) + Buce (3). In imaginea de jos, pe treapta cea mai înaltă a podiumului, echipajul român, alcătuit din Sciotnic, Vernescu, Ivanov, Turcaș, câștigător al probei de K 4 — 1 000.

VERA CEASLAVSKA DIN NOU CAMPIOANĂ ABSOLUTĂ

Tripla campioană olimpică de la Tokio și dublă campioană mondială la Dortmund (1966), Vera Ceaslavska și-a confirmat înalta sa clasă și cu prilejul întrecerilor din cadrul celei de a doua ediții a «săptămânii preolimpice», organizată la Ciudad de Mexico, unda a primit medalia de aur de campioană absolută la gimnastică. Clișeul o prezintă pe sportiva cehoslovacă Vera Ceaslavska în timpul executării unei sărituri, aparat care la ultimele trei mari competiții — J.O. de la Tokio, campionatele mondiale de la Dortmund și «săptămâna preolimpică» — i-a adus de fiecare dată medalia de aur.

„KIKI“ CARON VICTORIOASĂ LA „MICA OLIMPIADĂ“

Renumita «spatistă» Christine Caron, reprezentanta nr. 1 a natației feminine franceze, medaliată cu argint la Jocurile Olimpice de la Tokio, a fost și ea prezentă la starturile celei de a doua «mici Olimpiade mexicane», la probele sale favorite, cucerind medalii de aur, atlt la 100 m, cît și la 200 m spate. Alături de ea, a avut o comportare foarte frumoasă și cea mai bună înotătoare română, Cristina Balaban. Fotografia o înfățișează pe Christina din Franța, care va avea la Jocurile Olimpice din 1968 o redevabilă adversară în persoana Cristinei noastre.

periferice, cu străzile lor înguste, întortochiate. Mă așteptam ca Ciudad de Mexico să fie mai frumos.

În sfîrșit, cei 24 de kilometri i-am parcurs (în mai bine de o oră) și am ajuns la Xochimilco. Nu este nici lac, nici rîu. Este cel mai lung și mai lat canal din rețeaua de canale cu care este împințit Xochimilco pentru irigarea și îngrășarea pămîntului pirjolit de căldurile tropicale, chiar la 2 200 de metri altitudine. Ne-am oprit la baza sportivă Antares, foarte cochetă, unde aveam să ne stabilim și cu casa peste cîteva zile.

Imediat m-am urcat într-un caiac mexican și cu padela mea românească am plecat în recunoașterea traseului. Fusesem încunoștințați

că pista măsoară 2 000 de metri în linie dreaptă. La fața locului m-am convins însă că numai 1 700 de metri erau practicabili, cel puțin la acea dată. Restul de 300 de metri era cu apa neasănătă, mi se agăța padela în ierburile acvatice, un fel de brădiș cum se întîlnește în unele porțiuni și pe lacul Băneasa din București. Brădișul ca brădișul, dar cînd am văzut cît de îngust este canalul (cam cît este canalul Bega din Timișoara) m-am întregat cum o să fie la Olimpiadă, deoarece culoarele, la ora actuală, sînt de doi metri. Organizatorii au promis să întregindă o vastă acțiune de lărgire a acestui canal. Treaba nu va fi prea grea, întrucît canalul Xochimilco are cel mult un metru și jumătate adîncime. Mă antrenam și dimineața și după-amiaza. După porțiunea unde

erau amplasate cabanele, dotate cu tot confortul, pe ambele maluri ale canalului întîlneam țărani mexicani care aruncau un gen de plase în apă. La început am crezut că pescuiesc. Dar, în aceste plase ei scoteau de la fundul apei mîl pe care îl transportau acolo unde-șeau semănăturile.

Prima săptămînă m-am simțit foarte rău. Abia după ce mi-am solicitat mai serios organismul am început să simt lipsa de oxigen. Am fost însă sfătuit să nu mă «plimb» la antrenamente, ci să lucrez ca și acasă, pentru a-mi grăbi aclimatizarea. Aș vrea să precizez că era vorba de o multiplă aclimatizare: cu fuzele orare, cu altitudinea, cu atmosfera caldă și uscată. Săptămîna a doua au apărut primele semne de aclimatizare. Mergeam pe un drum

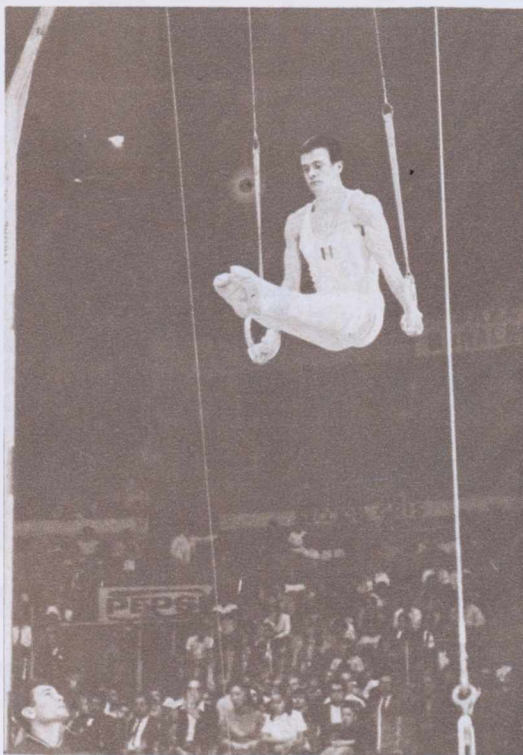

400 m. LIBER FEMININ: AUR, ARGINT, BRONZ

Finala probei de 400 m liber feminin, la natație, în cadrul «micii Olimpiade» organizată la Ciudad de Mexico, a fost câștigată de înotătoarea americană Claudia Kolb, cu timpul de 4 : 55,3 (în mijloc). Pe locul secund s-a clasat franțuzoaica Claude Mandonnaud, cronometrată cu 5 : 01,2 (stînga). Medalia de bronz a fost decernată tot unei americance, Lee Davis, care a obținut performanța de 5 : 03,8 (dreapta).

PRIMUL ACCIDENTAT ÎN MEXIC

Primul accidentat în întrecerile din cadrul «săptămîinii preolimpice» din Mexic a fost ciclistul italian Giorgio Moriatio. În cursa de urmărire, într-un moment de neatenție, Moriatio a pierdut controlul ghidonului, în plină viteză, s-a dezechilibrat, a căzut și și-a fracturat piciorul. Fotografia a fost făcută în timp ce nefericitul Giorgio Moriatio era transportat spre spital, pe o brancardă, pentru a i se face radiografia și a i se pune piciorul în ghips, de unde avea să urmărească întrecerile prin radio și prin presă.

NEȘANSA GIMNASTULUI CHRISTIAN DEUZA

Cunoscutul gimnast francez Christian Deuza, a cărui evoluție a fost bine crotă în cadrul «Săptămîinii preolimpice» din Mexic, dar numai pînă la un moment dat, a fost victima unui accident: în timp ce evolua excelent la inele, i-au scăpat mîinile și a căzut în ceală (vezi fotografia). Medicii consideră că acest accident s-ar putea să-l împiedice pe Deuza să participe peste doi ani la adevărata Olimpiadă.

CIUDAD DE MEXIC

Iată un detaliu din capitala țării care îi va găzdui pe reprezentanții sportivi ai întregului glob pămîntesc în întrecerea lor sub egida celor cinci cercuri olimpice, în anul 1968. MEXICUL VĂ AȘTEAPTĂ!

Sportive și sportivi, pregătiți-vă cu sîrg, cu pasiune, ca să vă câștigați dreptul de a deveni olimpici!

bun. Antrenorul meu Radu Huțan a avut dreptate.

A venit și ziua întrecerilor. În serii am reușit și la 500 și la 1 000 de metri timpuri cu care am câștigat medalii de aur la campionatele europene și mondiale. Unii sportivi din alte delegații, deși foarte bine cotați în ierarhia mondială, au realizat performanțe slabe. E drept, ei nu au venit ca turiști, dar au venit ceva mai tîrziu și nu au putut să se aclimatizeze. Au fost prinși exact în perioada cînd organismul începe treptat să se obișnuiască.

Aș vrea să fac o destăinuire. Cea mai mare dificultate am întîmpinat-o în Mexic nu din partea altitudinii, ci din partea... mea. «Sezonul» meu era, de fapt, încheiat. Țelul final pentru 1966 au fost campionatele mondiale de la Grünau.

Trebuia să mă pregătesc și să dau totul pentru victorie. Dar campionatele mondiale au trecut, satisfacția pe care mi-au dat-o a fost imensă. Și iată că sînt anunțat că voi participa în Mexic. Din nou mobilizare generală. Eu, Aurel Vernescu, voi participa într-o repetiție mondială, unde se vor da — după cum spuneau mucaliții — medalii «de jucărie». Ori ce fel de competiție ar fi, nu am voie să uit de seriozitate, de pasiune, de muncă. Apoi, spre deosebire de alte discipline, cele mai multe valori europene și mondiale prezente la «Săptămîna preolimpică» au fost înregistrate la caiac-canoe. Am participat în cinci probe și am cucerit cinci trofee. Rezultatele ar fi putut să fie și mai bune dacă timpului de aclimatizare i s-ar mai fi adăugat cel puțin o săptămîină, căci pe lingă intensitatea efortului este nevoie, orice s-ar spune, și de un minim

de timp.

În încheiere, vreau să-mi cer scuze față de cititorii revistei SPORT pentru că nu le pot relata nimic despre Acapulco. Antrenamentele și concursurile nu mi-au dat răgaz. Iar cînd am avut ocazia, nu am fost la Acapulco, din cauză că eram atît de obosit, că nu-mi puteam ține ochii deschiși. Or, Acapulco trebuie să fie gustat vizual. Ceea ce am văzut a fost o *corrida*. Un spectacol de culoare, în care mii de oameni delirează, scandează *ole* cînd toreadorul își ingenunchiază taurul, dîndu-i lovitura de grație, admonestează frica și lipsa de eleganță.

21 octombrie. Mexic — New York — Paris — Zürich — București, aeroportul Băneasa. Îmi îmbrățișez copilul și soția.

Victoria asupra Elveției trebuie apărată la Neapole

Am învins Elveția. Avem două puncte în campionatul european. Victoria e prețioasă, pentru că numărul victoriilor noastre în jocuri oficiale e foarte mic.

«Căderea» de după pauză a fost dezbătută în fel și chip. Lucrurile mi se par simple. Echipa noastră s-a năpustit din start asupra adversarului. L-a «sufocat» — termenul aparține excelentului înaintaș elvețian Quentin — aruncându-și în luptă toate rezervele. Poate că a făcut-o exagerat, dar de 20 de ani aud deseori jucători declarând după victorie: «Am câștigat detașat pentru că ne-a fost teamă să nu pierdem».

Desigur că finalul a fost prea puțin spectaculos, dar trebuie legat, repet, de lipsa de dozare a efortului în prima parte. 4—0 cu Elveția în 45 de minute înseamnă, oricum, mult.

Acest 4—0, realizat cu o risipă de energie care depășește pînă și declanșarea din prima parte a jocului cu Spania (3—1), a provocat «reculul» de după pauză. A fost o greșeală? Poate. Și, în orice caz, o lipsă de maturitate. Totuși, nu m-aș încumeta să judec prea mult setea de victorie.

Dar să lăsăm asta. Jocul cu Elveția reprezintă una din evoluțiile medii ale echipei naționale. Belgienii, care i-au învins pe elvețieni cu 1—0 într-un joc recent, ar putea să privească acest 4—2 cu o oarecare admirație. E mai bine să renunțăm, însă, la comparații. În fotbal, comparațiile sînt în general spectaculoase,

dar, în compensație, înlesnesc sofismele. Să ne gîndim mai bine că se apropie al doilea meci oficial, cel cu Italia. Iar victoria împotriva Elveției trebuie apărată la Neapole, acel Neapole tumultuos, cu al său cer dogorit de sărutul focului.

Echipa ne-o cunoaștem. Poate că va suferi unele remanieri. Remanierile nu pot fi, însă, mari, ca structură, exceptînd linia de mijloc. În general, cunoaștem forța de joc a echipei noastre. Îi cunoaștem și calitățile și păcatele. Ar fi necugetat să afirmăm că valoarea permanentă a echipei noastre este cea din meciul cu Portugalia (2—0), și la fel de superficial ar fi să o retrogradăm în zona înfrîngerii din fața echipei R.D. Germane (0—2).

În așteptarea jocului cu Italia trebuie să ne reamintim că sîntem o echipă care luptă pentru un loc mai bun în concertul european. Și că jocul cu Italia e un excelent prilej de afirmare.

În acest scop trebuie să pornim cu hotărîre și curaj. Să privim în față faptul că Italia a surclasat Scoția, la Neapole, cu 3—0, pentru campionatul mondial. Și să nu uităm, mai ales, că Inter (care astăzi e egal cu Italia) a scăpat ca prin urechile acului, printr-un 11 m, pe San Siro, tot în fața lui Nunweiler III, a lui Pircălab, a lui Frățilă, a lui Popa.

În jocul cu Italia, marele nostru principiu trebuie să fie **MUNCA**. La marea bătălie de la Neapole nu trebuie să existe jucători privilegiați în materie de

efort. Am credința că repriza slabă din meciul Elveția se datorează și nerepartizării juste a efortului pe oameni. Nu întîmplător Surdan și D. Popa au fost considerați pînă la urmă printre jucătorii mai slabi. În prima parte ei au dat mai mult decât ceilalți.

LA NEAPOLE TREBUIE SĂ JOACE ECHIPA La Neapole, Pircălab trebuie să alerge cît Drăghiciu, iar Frățilă trebuie să se angajeze cît Dan Căpățînă. Și e soluția fotbalului mondial. În seara victoriei asupra Elveției, la televizor, în meciul cu Cehoslovacia (0—0), Wilson a alergat cît Bărbulescu, iar Ball s-a «angajat» cu ardoare ca și Stiles.

Trebuie să revenim cu fruntea sus din orașul Neapole. Să avem în față Siviros și Altafini.

Ioan CHIȘCĂ

ÎN FOTOGRAFII:

1. Frățilă înscrie al treilea gol. Dridea, căzut, jubilează.
2. Același Frățilă își etalează calitățile de finețe.
3. Lucescu controlează balonul. Simplul fapt că e controlat de doi elvețieni demonstrează încă o dată că de la Neapole studentului a fost bun.

(Foto: P. ROMOSCU)

TREI GOLURI DECISIVE

Fotoreporterii noștri **V. Bageac** și **A. Neagu**, care au înfruntat ploaia din etapa de duminică 6 noiembrie, oferă cititorilor «trei goluri decisive». Iată-le:

1. Golul victoriei de la Ploiești (**Petrolul-Dinamo Pitești 1-0**). Tandemul Dridea I-Badea, refăcut, ia cu asalt poarta lui Coman. Badea (9) reușește să înscrie astfel golul victoriei, sub privirile lui Prepurgel (10), Badea (13) și ale arbitrului Zaharia Drăghici.

2. Golul care a consolidat victoria Rapidului. (**Rapid-Universitatea 2-1**) Ionescu (invizibil), a centrat precis, iar Dumitriu a reluat cu capul (!). Fostul feroviar Grăjdeanu și Remus Cîmpeanu privesc stupefiați. Năsturescu exultă.

3. Golul egalării. (**Steaua-Știința Craiova 4-1**). Condușă cu 1-0 (Cîrciumărescu), Steaua izbutește să egaleze prin Soo (în fotografia noastră), care reia peste portarul craiovean Vasilescu, inaugurînd frumoasa suită a celor patru goluri ale sale.

FLACĂRA - MORENI

În picioare, de la stînga la dreapta: FRÎNCU Florian, mijlocas, 28 de ani, 1,77 m înălțime, 68 kg; FRĂȚILĂ Emil, inaintas central, 23 de ani, 1,74 m, 67 kg; DUMITRAN Pascu, fundas central, 27 de ani, 1,85 m, 77 kg; STAN Victor, portar, 22 de ani, 1,81 m, 72 kg; RIZESCU Mihai, mijlocas, 25 de ani, 1,73 m, 62 kg; BARBU Marin, fundas, 20 de ani, 1,72 m, 65 kg; SANDU Constantin, fundas, 25 de ani, 1,76 m, 70 kg; BAICU Alexandru, mijlocas-extrem, 23 de ani, 1,76 m, 70 kg; antrenorul BLUJDEA Virgil.

Jos: TOMA Ion, mijlocas, 23 de ani, 1,70 m, 66 kg; POSTOLACHE Ion, inaintas central, 22 de ani, 1,74 m, 63 kg; DRĂGAN Ion, inaintas central, 23 de ani, 1,75 m, 65 kg; MANTA Gheorghe, extrem, 22 de ani, 1,66 m, 58 kg; IOFCIULESCU Nicolae, fundas, 26 de ani, 1,72 m, 69 kg; DĂNILĂ Ion, extrem, 23 de ani, 1,60 m, 63 kg; CÎM-

PEANU Gheorghe, mijlocas, 23 de ani, 1,73 m, 71 kg; ALBINĂ Ion, fundas, 30 de ani, 1,75 m, 69 kg. Lipsesc din fotografie: ȘERBĂNOIU Ion, portar, 24 de ani, 1,78 m, 76 kg; BOCIN Dumitru, fundas, 23 de ani, 1,74 m, 71 kg.

În luna iunie Flacăra Moreni va împlini 20 de ani (fără întrerupere) în categoria B.

O echipă care încearcă să asimileze pe tinerii jucători recent promovați din categoriile inferioare.

Cei mai buni jucători: Stan, Manta, Dănilă, Toma, Postolache, Baicu.

Echipa-tip: Stan-Iofciulescu, Dumitran, Albină, Sandu-Frincu, Toma-Dănilă, Postolache, Frățilă, Manta.

INTER REDIVIVUS!

După ce în ediția trecută a «Cupei campionilor» Inter a cedat în fața «tinărului» Real Madrid, anul acesta echipa lui H.H. a pornit în trombă în campionatul Italiei, cu un singur schimb (Peiro—Vinicio).

Debutînd în actuala ediție a C.C.E. împotriva puternicei formații sovietice Torpedo, Inter a învins «complexul Voronin» și a trecut de campionii U.R.S.S. Spectatorii români ai meciului retur de la Moscova s-au convins încă o dată de admirabila organizare a echipei milaneze. Unul dintre antrenorii noștri socotea — pe bună dreptate — că «H.H.» este un adevărat «desenator tehnic».

În fotografie: Torpedo—Internazionale 0—0, la Moscova. Iată o minge excelent protejată în careul milanez. De la dreapta la stînga: portarul Sarti, Picchi, Corso (căzut) și Burgnich.

SEMNIIFICAȚIA VICTORIILOR PITEȘTENE

Victoriile dinamoviștilor piteșteni în primele două tururi ale «Cupei orașelor țirguri» depășesc cu mult satisfacția calificării în turul trei.

Această calificare, obținută după 360 de minute de mare luptă, a scos la iveală resurse de energie și voință pe care niciuna din echipele noastre de club nu le-au putut etala până acum. Dinamo Pitești este, în sfârșit, echipa care demonstrează că formațiile noastre POT și ȘTIU să joace în meciurile oficiale.

Plecând la Sevilla cu un avans de două goluri — de cele mai multe ori insuficient în marile competiții europene — piteștenii au reușit un prim tur de forță în Spania. Conduși cu 1—0, deci cu «sabia lui Damocles» deasupra capului, ei au izbutit să egaleze, determinând prăbușirea psihică a experimentatei echipe spaniole. Acel 2—2 de la Sevilla este nu numai un rezultat de prestigiu, ci și spulberarea mitului negativ care părea să plaseze echipele noastre în categoria celor care nu pot înscrie în deplasare.

În turul doi, Dinamo Pitești a dat o nouă probă de energie și voință. Revenită de la Toulouse cu un 0—3 greu remontabil, handicapată de lipsa a doi jucători-cheie (Țircovnicu și Nagy), EGALATĂ (!) în ultimul minut al primei reprize, deci cu toate atu-urile pierdute, Dinamo Pitești a reușit al doilea mare tur de forță, învingând «la sosire» și — să reținem! — cu jucători ale căror nume au o evidentă lipsă de sonoritate ca Radu, David și alții.

Semnificația victoriilor piteștene rezidă tocmai în această frumoasă descoperire a resurselor de voință. Dinamo Pitești a izbutit să șteargă din memorie, atât la Sevilla cât și la Pitești, cifrele îndoiieli și ale neîncrederii, pornind «la bătaie» cu vigoarea sa de echipă tânără, căreia i s-a încredințat cinstea de a ne reprezenta într-o Cupă în care joacă Benfica, Bologna sau Juventus Torino.

Revăzînd frumoasele zile ale echipei piteștene, ne aducem aminte de aceea temerară declarație a antrenorului Ștefan Vasile care, după meciul de la Toulouse nu și-a pierdut încrederea, anunțînd... calificarea echipei. Încă o probă de curaj a unui nume lipsit de sonoritate.

Aceasta este, în câteva cuvinte, semnificația victoriilor piteștene.

I. CH.

ÎN FOTOGRAFII: în ordine, cele cinci goluri piteștene din meciul cu F.C. Toulouse (5—1).

Foto: Șt. CIOTLOȘ

„BUNĂ DIMINEAȚA!“

La școala profesională «Timpuri noi» din Capitală, educația fizică ocupă un loc de frunte. Pricepuții profesori Lefter și Iliescu au pregătit o serie de elemente de gimnastică pentru înviorare, relaxarea după orele de atelier, corectarea ținutei și o dezvoltare armonioasă a corpului.

În imaginea de mai sus, fotoreporterul nostru PAUL ROMOȘAN vă prezintă un moment din exercițiul de înviorare executat dimineța de elevii anilor I.

CIRCUITUL CICLIST AL RAIONULUI CĂLĂRAȘI

În anul 1961, în cadrul întrecerilor de ciclism ale «Cupei Agriculturii», în raionul Călărași a debutat și un tânăr muncitor zootehnist din satul Iezeru, pe nume Vasile Burlacu, care a reușit să cucerească pe rînd, datorită talentului său deosebit, titlurile de campion raional, regional și pe țară. Perseverind în pregătire, Vasile Burlacu a fost selecționat în lotul de ciclism al clubului sportiv «Steaua» din Capitală. Și, în scurt timp, tânărul zootehnist din satul Iezeru a devenit campion republican și maestru al sportului.

Succesele repurtate de Vasile Burlacu — astăzi component al lotului republican de pistă — au avut un larg ecou în rîndurile tinerilor țărani cooperatori din raionul Călărași. Ele au constituit un imbold în activitatea ciclistă din aceste locuri. În comunele vecine cu satul natal al lui Burlacu — la Cuza Vodă, Independența, Radu Negru etc. — s-au creat nuclee puternice de cicliști. Acum, aici sînt mai mulți tineri care bat la porțile afirmării. Notăm pe tinerii țărani cooperatori Vasile Groza (Cuza Vodă), frații Gheorghe I, Gheorghe II și Ștefan Neagu (Independența), sau brigadiera Maria Căprau (Radu Negru).

Concursurile de ciclism organizate în raionul Călărași au căpătat an de an un caracter larg de masă; la sfîrșit de săptămînă, tot mai mulți tineri săteni pornesc în curse de fond, programate pe șoselele de pe malul Borzei. Să amintim, de exemplu, că la ultimele două ediții ale «Cupei Agriculturii» au evoluat peste 3 000 de tineri cicliști din acest raion. De asemenea, aici a intrat în tradiție organizarea anuală a unui mare concurs popular dotat cu premii: «Circuitul ciclist al raionului Călărași», competiție deschisă tinerilor săteni și care reunește sute de participanți.

Ion MOLDOVAN

În fotografie, participanții la «Circuitul ciclist al raionului Călărași» se pregătesc să ia startul.

AMINTIRE PLĂCUTĂ

Stadionul Petrolul din Ploiești, arhiplin, a fost martorul unei mari victorii a fotbalistilor din localitate: 3—1 cu Liverpool, campiona Angliei.

În fotografie — «Hora» bucuriei petroliștilor a început odată cu înscrierea primului gol, opera lui Moldoveanu.

SPRE RECORD...

Încă puțin și linia de sosire va fi trecută și se pare că pe stadionul Petrolul din Ploiești va fi stabilit un nou record personal pe distanța de... 10 m plat. «Performer» se numește Anda și este fiica profesorului ploieștean Nicolae Ghidu, un mare iubitor al atletismului. Fotografia alăturată va avea valoare de document peste câțiva ani, când Anda se va număra, poate, printre sprinterile noastre. Imaginea aceasta va fi o mărturie concretă că Anda a început să practice sportul de... performanță încă de la vârsta de 3 ani. Doriți să știți cât a înregistrat cronometrul în această primă cursă? Arbitrul de atletism Gheorghe Manta a făcut din aceasta un secret. L-a rugat Anda... Ce să-i faci? Sportivii mari sînt modești!

ION POPESCU
— Ploiești —

POȘTA REDACȚIEI

VICTOR EFTIMIU — Galați. Nu aveți nici o grijă. Ne-am propus să prezentăm toate echipele din categoria B și nu vom omite tocmai formația din orasul dumneavoastră. Restul, prin scrisoare.

VASILE GHEORGHE — Tulcea. Suferiți foarte mult din pricina fotbalistilor de la Steaua, care nu... merg așa cum ați dori dumneavoastră, și ne adresați nouă un potop de întrebări, mai toate de genul acesta: «De ce ratează Voinea atît de mult?». Credeți-ne, și pentru noi este un secret. Poate dacă îl veți întreba pe el, «misterul» se va risipi. Noi vă dăm adresa clubului său: Calea Plevnei nr. 114, București.

ILIE GHIȘA — Oradea. Am primit «Cupa de toamnă». Spre regretul nostru, însă, nu am putut publica articolul din cauza calității slabe a fotografiei. În viitor mai multă atenție...

RADU CAMENIȚĂ — Craiova. Cînd vă veți muta la Constanța, problemele de care amintiți vor putea fi rezolvate solicitînd îndrumări din partea antrenorilor clubului Farul.

MĂRIOARA CAZACU — Timișoara. Atît «îngerul păzitor» — cum îi spuneți dumneavoastră portarului rapidist Răducanu — cît și colegilor lui de echipă, le puteți scrie pe adresa: Clubul sportiv Rapid, Calea Giulești nr. 10, București.

ȘTEFAN RAȚIU — Brașov. 1) Ne întrebați dacă pe lista campioanelor olimpice la aruncarea greutății figurează și alte sportive, exceptîndu-le pe cele sovietice. Una singură: reprezentanta Franței, Micheline Ostermeyer, medaliată cu aur la J.O. de la Londra (1948). De reținut că Micheline a cucerit medalia de aur și în proba de aruncare a discului. 2) Iată campionii Jocurilor Olimpice de iarnă în proba de coborîre la schi: 1948 — Henri Oreiller (Franța); 1952 — Zeno Colo (Italia); 1956 — Anton Sailer (Austria); 1960 — Jean Vuarnet (Franța); 1964 — Egon Zimmerman (Austria).

DUMITRU LEAHU — Brăila. 1) În privința disputei pe tema «Care au fost golgeterii C.M. de fotbal din 1962?», am apelat la un «neutr», revista franceză «FRANCE FOOTBALL» din perioada aceea. Iată clasamentul publicației amintite:

6 fotbaliști pe locul 1, cu cîte 4 goluri — Albert (Ungaria), Vava și Garrincha (Brazilia), L. Sanchez (Chile), Jerkovic (Iugoslavia) și Ivanov (URSS). 2) Fotbalistul Ion Ionescu de la Rapid s-a născut la 5 aprilie 1938 în București. A fost selecționat în echipa noastră reprezentativă de 11 ori.

ION MARCU — Tirgoviște. 1) Pele continuă să fie titular în naționala de fotbal a Braziliei. 2) În privința lolandei Balaș, citiți răspunsul dat mai jos tovarășei Constanța Tănăsescu. 3) Înotătoarea noastră Cristina Balaban nu a reușit nici o dată pînă acum să o întrecă pe sportiva franceză Christine Caron. Să sperăm însă că în viitor...

ALEXANDRU STOICA — Ploiești. Ion Voinescu a apărut pentru ultima dată poarta echipei noastre naționale în anul 1962: România—Spania 3—1 (la București).

CONSTANȚA TĂNĂSESCU — București. Iată datele cerute despre recordmana mondială la săritură în înălțime, lolanda Balaș. S-a născut la 12 decembrie 1936, la Timișoara. Actualul ei record mondial (1,91 m) a fost stabilit la 16 iulie 1961, la Sofia. A participat pînă acum la trei ediții ale J.O.: 1956 (locul V cu 1,67 m), 1960 (locul I cu 1,85 m) și 1964 (locul I cu 1,90 m — nou record olimpic). A cucerit primul loc la campionatele europene din 1958 (1,77 m) și din 1962 (1,83 m). A fost de mai multe ori campioană națională și balcanică.

În prezent loli este accidentată la piciorul stîng, piciorul ei de bătaie. Cînd se va restabili, sperăm foarte curînd, va participa din nou la marile întreceri atletice internaționale.

ION MUNTEANU — Simeria, str. Andrei Mureșanu nr. 35, pune la dispoziția amatorilor colecțiile revistelor «SPORT» și «STADION». Doritorii îi pot scrie pe adresa de mai sus.

GETA MUNTEANU — Roman, **ROZALIA ȘTEFAN** — Bocsa, **EMIL BĂUCEANU** — Bîrlad și **LEONTIN NEAGU** — Com. Ulmeni. Regretăm foarte mult, dar redacția noastră nu trimite fotografii cititorilor. Singura soluție pentru completarea albumelor dumneavoastră cu sportivii doriți rămîne cea... clasică: decuparea lor din revistă.

ÎNȚRE PUȘTI

— Ziceam că eu eram Constantin. Driblam și portarul și îți pasam în fața porții goale...
— Iar eu trăgeam afară.
— ???
— Păi, eu ziceam că eram Voinea...

Desen de
Saul PAȘCU

Tinerii rugbiști de la Precizia Săcele aduc suporterilor lor satisfacția constatării unei maturizări lente, dar sigure. În jocul cu Grivița Roșie, săceleii au ținut în șah o echipă care dă loturilor naționale nu mai puțin de 10 jucători. Bucureștenii au câștigat greu, cu 5—0, datorită unui «dropgoal» realizat de Costel Stănescu.

Antrenorul Al. Ștefănescu contează pe un grup de tineri talentați din rîndul cărora se detașează Cordoș Il, T. Ionescu, Marin, Bobeș, Dușescu, Bucur, Zețer, Datu și Lupescu.

În fotografie — o fază din meciul amintit mai sus. Mijlocușul la grămada Lupescu va degeaja în tușă, asistat de coechipierii săi T. Ionescu, Marin și Voinea.

V. SECĂREANU
— Săcele —

RUGBIȘTII SĂCELENI

FETIȚA CU OCHII ALBAȘTRI

Nu poți vorbi despre performanțele înotătorilor gălățeni, care prin talentata Gica Manafu au ridicat prestigiul natației locale, fără a te opri și asupra altei speranțe: **MARIANA BIRSAN**.

Fieca unor sportivi cunoscuți — tatăl, dr. Grigore Birsan, este un apreciat arbitru de fotbal, iar mama a făcut parte din echipa de gimnastică a României, care a participat al J.O. de la Melbourne — Mariana a găsit chiar în familie un climat prielnic pentru îndrăgirea sportului. La 7 ani a învățat să înoate, iar în 1963 a început să practice acest sport sub conducerea profesorului Dumitru Mititelu.

În 1964 a participat la primul ei mare concurs, «Cupa speranțelor», unde a ocupat un merituos

loc trei. Anul acesta, deși nu împlinise decît 13 ani, s-a prezentat la startul campionatelor republicane pentru senioare, unde a «mers» 1 : 28,1 (record personal) pe 100 m bras și 3 : 05,8 la 200 m bras, îndeplinind astfel norma de clasificare pentru categoria I.

Cu ocazia campionatelor republicane ale copiilor, din luna august, Mariana Birsan a cucerit două titluri de campioană: la 100 m și 200 m bras.

Toate aceste performanțe promițătoare au fost rezultatul sutelor de ore de antrenament, a seriozității și pasiunii cu care se pregătește tînăra înotătoare. Cunoșcîndu-î talentul și voința, sîntem siguri că Mariana, fetița cu ochii ca seninul cerului, nu se va opri aici, ci va urca tot mai sus pe treptele măiestriei sportive. Succes!

T. SIRIOPOL
— Galați —

**Fostul campion mondial
TRANDAFIR RĂDULESCU**
aspiră la o nouă cursă de 100 km. marș

— Cititorii revistei noastre doresc să vă cunoască.

— Mă numesc Trandafir Rădulescu și m-am născut acum 60 de ani, în ziua de 5 martie, la Galați.

— Când ați luat contact cu sportul?

— De mic copil alergam, aruncam, săream.

Sportul pentru mine a însemnat, în primul rînd, atletism. Și astăzi înseamnă la fel!

— Care au fost cele mai mari satisfacții pe care le-ați avut în cariera de sportiv, de atlet?

— Victoriile în cursele de marș pe oră — 13,600 km (1931); pe 100 de kilometri (ruta Oran—Mascara, la Alger, la Buenos Aires, Eforie Sud, Galați, Bacău — cel mai bun timp fiind 8 ore și 28 de minute); pe 200 kilometri (Bourges) pe 500 de kilometri...

— Să nu creadă cineva că exagerați! Chiar 500 de kilometri?

— Dimpotrivă! Distanța dintre Paris și Strasbourg este de 537 de kilometri. Am parcurs-o în 68 de ore, timp în care intră și cele 12 opriri regulamentare, de câte 5 minute fiecare.

— În aproape trei zile și trei nopți v-ați oprit din mărșăluire doar o oră. Deci, viteza medie a fost de peste 8 kilometri la oră. Ce proiecte aveți?

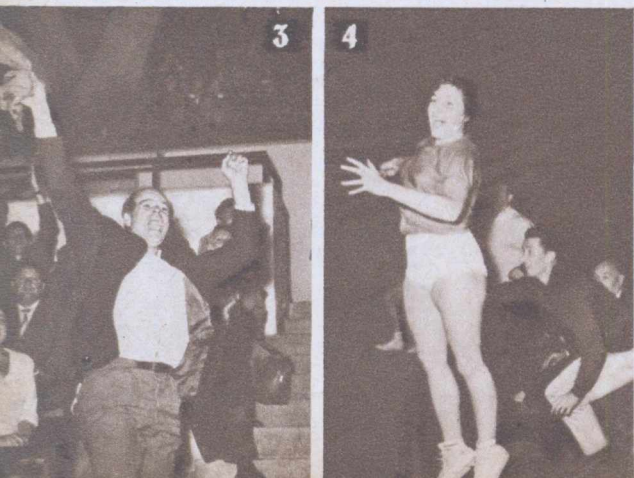
— Toate cursele mele, puse cap la cap, totalizează peste 22 de mii de kilometri. Este greu să mă gîndesc să ajung lungimea Ecuatorului, de 40 de mii de kilometri. Nu ar fi greu, însă, dacă m-aș pregăti, ca să iau acum, la cei 60 de ani ai mei, un nou start într-o cursă de 100 de kilometri.

L-am privit pe fostul campion mondial de marș cum se mișca în timpul antrenamentului. Am rămas impresionat de ușurința, vigoarea și eleganța mișcărilor sale. (Fotografia a fost făcută la Ploiești, unde domiciliază Trandafir Rădulescu, pe pista stadionului uzinei «1 Mai».)

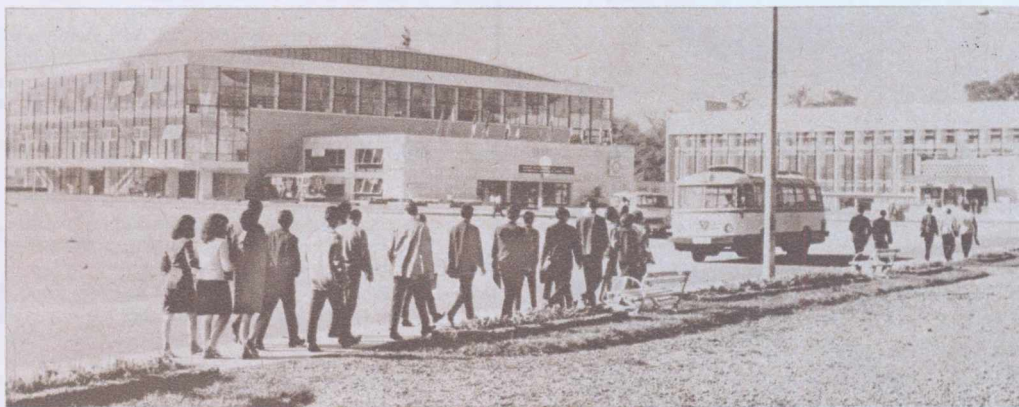
H.C.

CULESE LA „EUROPENELE“ DE BASCHET

Fotoreporterul nostru Paul Romoșan a surprins la europenele de baschet câteva momente pe care spectatorul obișnuit, prins de pasiunea întrecerii sportive, nu le poate observa. Vi le prezentăm și dumneavoastră. 1. Baschetbalista Voronina (U.R.S.S.) este bucuroasă că echipa sa are câteva puncte avans în meciul final cu Cehoslovacia. 2. Pe banca rezervelor, jucătoarea Dorina Suliman... suferă din cauza nereușitei unei coechipiere. 3. Unul din miile de spectatori care au susținut pînă în ultimul moment echipa noastră. 4. Jucătoarea olandeză Wil Van Droggevoets în plin... zbor. Echipa sa a ocupat un neașteptat loc V.

MAGAZIN *Sportiv*

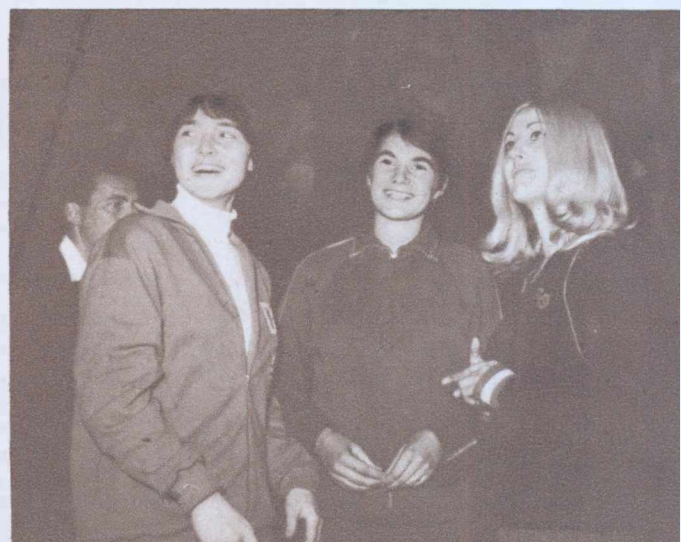
NOI CONSTRUCTII SPORTIVE

De curînd, la Cluj a fost dată în folosință noua Sală a sporturilor, care a găzduit întrecerile finale din cadrul campionatelor europene feminine de baschet.

În fotografie — sala de gimnastică (în stînga) și bazinul de înot.

După lungi dezbateri, gazetarilor sportivi prezenți la cea de-a X-a ediție a Campionatelor europene feminine de baschet, disputate la Sibiu și Cluj, au votat pentru titlul de «miss» baschet 1966. În urma trierii voturilor, pe primele locuri s-au clasat: 1. **BARBARA KUHN** (R.D.G.), 2. **ECATERINA VOGEL** (România), 3. **HILDA VAN WIJK DRAAK** (Olanda). La festivitatea de închidere, «miss» Barbara Kuhn a îmbrăcat un frumos costum național oferit de organizatori. În imaginea noastră, de la stînga la dreapta: Barbara Kuhn, Ecaterina Vogel și Hilda Van Wijk Draak.

„MISS“ BASCHET 1966

2,02 m...

...ată măsura sportiva sovietică **RAVILA PROKOPENKO**, cea mai înaltă jucătoare de baschet care a evoluat vreodată la Cluj. În imaginea noastră, antrenorul Victor Jelbin (1,80 m) — îi dă unele îndrumări pentru jocul final cu echipa Cehoslovaciei.

O NOUĂ FAMILIE DE SPORTIVI

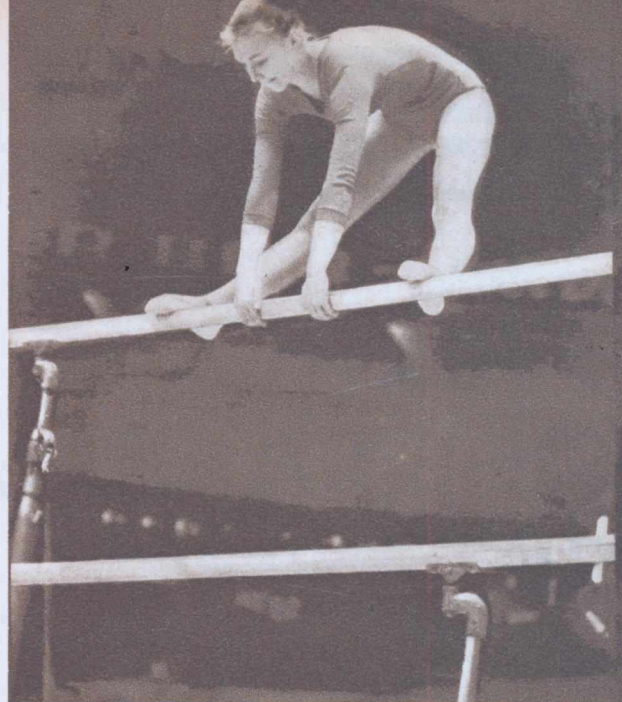
După «argintul» cucerit la campionatele mondiale de volei de la Praga, împreună cu echipa României, cunoscutul voleibalist **WILLIAM SCHREIBER**, maestru emerit al sportului, întors acasă, a obținut un «aur» — cel al căsătoriei. Voleibaliștii dinamoviști au făcut, după cum se poate vedea în fotografie, o arcadă originală pe sub care noua familie trece fericită. Inimosii sportivi au urat în cor tinerilor căsătoriți «LA MULȚI ANI!» și mulți moștenitori... Aceleași urări și din partea revistei **SPORT**.

JAZY ȘI... TELEVIZIUNEA

Lată-l pe cunoscutul atlet francez Michel Jazy într-o postură puțin cunoscută, aceea de comentator sportiv. Cu prilejul întâlnirii internaționale de atletism dintre echipele Franței, Angliei și Finlandei, marele campion francez a fost solicitat de către televiziunea franceză să comenteze întrecerile de pe stadionul Colombes din Paris. Să fie acesta oare pentru Jazy începutul unei noi pasiuni, sau poate chiar al unei noi profesii?

CULTURA GENERALĂ - CULTURA FIZICĂ

Sport și profesiiune

Cîndva se spunea la noi — și în parte era adevărat — că sportul rata profesiunea, cariera sportivului de performanță.

Dar și atunci, cei buni, cei studioși și dirzi, împleteau armonios școala cu stadionul.

Chiar și campionii olimpici, cu toată pregătirea lor minuoasă și îndelungată, cînd știau să lupte pentru viață, ieșeau învingători: alergătorul de 1500 m Loveloc și înotătorul Medica erau medici, Barthel, campion olimpic la 1500 m era chimist, Weissmuller, Sonja Henie, Tony Sailer actori de film.

Mulți campioni și recordmani mondiali au reușit rezultate deosebite și în profesiunile lor: Raul Capablanca — ministru plenipotențiar, Marcel Hansenne — ziarist și radioreporter, Roger Bannister — medic neurolog.

Mai aproape de anii noștri, «Științele» din întreaga țară și sportivii conștiințioși din multe orașe au dat societății mulți intelectuali cu complexă personalitate: Clement Baciu (atletism) — apreciat doctor și cercetător științific, Gh. Epuran (baschet) — publicist și autor de cărți, Emanuel Valeriu (rugbi) — crainic și reporter de radio-televiziune, Dorin Dron (hochei) — actor de teatru și film.

Nu mai miră acum pe nimeni că Armand Novacek a fost cel mai bun student al promoției sale la medicină și căpitan al echipei naționale de baschet, că Mihai Biră — campion mondial universitar de schi — este un prețuit juriconsult, că discobola Lia Manoliu este o pricepută ingineră și Gabriel Cherebeșiu, medic și antrenor, invitat de echipa Mexicului s-o pregătească la ea acasă.

Dintre campionii lumii, numele lui Alain Calmat nu vă este desigur necunoscut. Talent precoce, așa cum cere obligatoriu patinajul artistic, el s-a pregătit continuu și paralel pentru a absolvi facultatea de medicină

și a asalta titlul mondial și în anul 1965 a reușit să izbindească în amidouă.

Tot medicină și tot o performanță mare, record, care au cerut o muncă imensă și devotată, a reușit Hansen, săritorul de prăjină de 5,28 m, actual stomatolog.

Cînd Don Schollander, tînărul de 18 ani, absolvent cu diploma de merit a colegiului Santa Cecilia și deținător a patru medalii de aur într-o singură Olimpiadă (performanță unică în istoria Jocurilor Olimpice), a fost înțeles după Tokio ce va face mai departe a răspuns surzind așa ca de obicei: «Ce voi face? Foarte simplu: facultatea de medicină și ceva noi recorduri mondiale».

Sînt și sportivi mari, cu profesii mai puțin obișnuite. Fostul și poate viitorul recordman al lumii la săritura în lungime, Ter Ovanesian, urmează artele plastice, Florin Gheorghiu, fostul campion mondial de juniori la șah și întiiul nostru mare maestru internațional, este student la filologie, unde studiază limbile străine (în general marii șahiști sînt mai legați de științele matematice, aplicative), Ingrid Kramer și Livio Berutti sînt chimiști, iar canadianul William Crothers (unul din cei mai buni alergători de semifond din lume) — farmacist.

Este posibil să urmezi o facultate grea, pretențioasă, așa cum este medicina sau politehnica și în același timp să faci și sport de performanță? Desigur! Numai că aceasta presupune o foarte judicioasă împărțire a timpului, memorie și metode bune de învățare, individualizarea antrenamentului. Cum să explicăm altfel performanța universitară — diploma de inginer — și locul cinci la Olimpiadă, la triplu salt (14,34) reușite în același an de tenacele Șerban Ciocînă?

S-a observat ceva foarte interesant la Institutul Politehnic

din Brașov și credem că nu numai aici. Cei mai buni studenți dintre sportivi sînt gimnaști. Or, cu toții recunoaștem că gimnastica este ramura de sport cea mai dificilă, care cere un număr mare de antrenamente, de mare intensitate și la multe aparate. Așa este de pildă studentul bursier Teofil Blaj, component al lotului republican de tineret.

Aceasta ne-a reconfirmat o veche idee, că tocmai în sporturile în care se fac eforturi maxime și în care pregătirea este legată de disciplină, de conștiințiozitate și de viață sportivă, tocmai aici tinerii devin mai severi cu ei înșiși și reușesc să fie frunțași și la studiu. Este vorba deci de un transfer de calitate: muncă și metodă, echilibru în preocupări, pasiune și fermitate pentru ceea ce îți propui să realizezi.

Desigur că este mai ușor să înveți twist, să mergi la filme, să discuți despre modă și curiozități. Dar stadionul, școala lui, căci și el este o școală, tocmai aceasta solicită și educă: perseverența, pasiunea, pătura de dăruire. Cine nu înțelege aceasta ratează și înțelesurile sportului și înțelepciunea vieții. Oricine este capabil de victorii mediocre cu adversari oarecari. Dar cîți din noi știu să lupte și să învingă în întreceri grele de viață?

Foarte mulți elevi din țară, prezenți de altfel în coloanele presei sportive (de ce nu și în ale Gazetei Învățămîntului și Revistei de Pedagogie?) au medii numai de nouă și zece și sînt în același timp campioni sportivi.

Visez o echipă de campioni sau recordmani, campioni la învățătură. De ce să ne fie teamă să spunem că la Jocurile Olimpice și la cele de artă din antichitate, Euripide a fost învins la pugilat și întiiul la poezie?!

Virgil LUDU

6 MEDALII!

Campionatele mondiale de gimnastică de la Dortmund au consacrat o nouă «stea» a acestui frumos sport. Este vorba de reprezentanta Uniunii Sovietice, Natalia Kucinskaia, care a realizat o performanță demnă de invidiat cucerind nu mai puțin de 6 medalii: 3 de aur (paralele, sol, birnă), una de argint (individual-compus), una de bronz (sărituri) și încă una de argint, împreună cu echipa sa, clasată pe locul doi.

Natașa — cum îi spun prietenii — este elevă, locuiește la Leningrad și are doar 17 ani.

lat-o evoluînd la paralele inegale în cadrul «mondialelor».

CAMPIONI MONDIALI

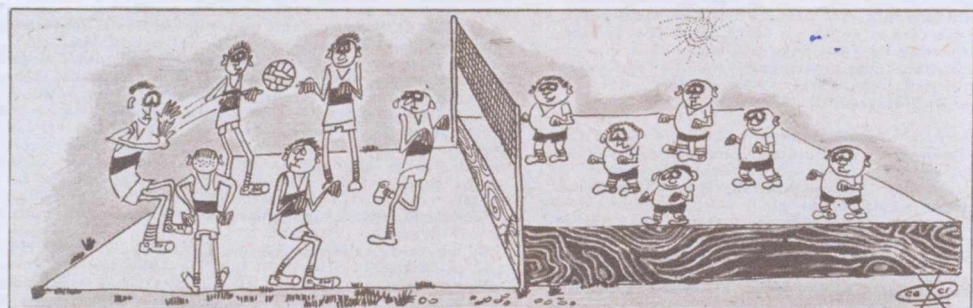
Dificilele probe din cadrul *campionatului mondial de orientare turistică*, care a avut loc în Finlanda, n-au constituit obstacole de netrecut pentru reprezentativa Suediei, care a reușit să acumuleze cele mai multe puncte.

Lată-i în fotografia de mai sus pe cei patru suedezi, componenți ai echipei campioane mondiale, răspunzînd fericiți apluzelor.

LA ANTRENAMENT

Toamna moscovită nu-i tot atît de blîndă ca cea italiană. Jucătorii lui «Inter», prezenți la Moscova pentru cel de-al doilea joc cu Torpedo (0—0), au apărut la antrenamentul premergător meciului cu... căciulițe pe cap.

În imagine, două stele de primă mărime din echipa lui Herrera: Mazzola (în stînga) și Corso, exersînd (pentru a cita oară?) pasa cu capul.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de Octavian COVACI

CONCURSUL NOSTRU DE FOTOGRAFII

«ZIDUL»

(Fază din meciul Petrolul — Liverpool
3—1)

Foto: AUREL NEAGU

«LUNA-ȘI PICURĂ ARGINTUL...»

Foto: EDITH SCHWARZ
— Timișoara —

Recreere - sport - odihnă,
TOATE LE REALIZĂȚI
CUMPARIND CU PLATA-N RATE
Bicicleta... Tip „CARPATI”

SPORT

Redacția și administrația: Str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei, 6 luni — 30 de lei, 1 an — 60 de lei. Publicitate: Agenția de publicitate Editura Știința, Piața Palatului Republicii Socialiste România, blocul 8, telefon 14 15 16.

Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăuțean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Științei»

Maestrul emerit al sportului AUREL VERNESCU, întors în patrie, după marile sale victorii în «țara aztecilor», primește primele felicitări, pe aeroportul Băneasa, din partea celor mai mari admiratori ai săi, Petrișor și Ana Vernescu.

În interiorul revistei, «Padela de aur» a României povestește despre succesele sale în Mexic.

Fotoreportaj de Paul ROMOȘAN

SPORT